

ни, и свърши всичко то смотрѣніе, седна одеснѣю Оца, кой то го роди на него-
вый а стѣй престола. Ако ли речеши, защо дѣла за Бога, дѣто се пакъ без-
плотенъ на гора та Мшвсѣю, и Иліи, и мамъ да те занемимъ: защо за оногѣ
дѣто има тѣло, дѣмъсе това: сѣдитъ, и сѣди одеснѣю менѣ, и возлѣгъ оуснѣ, и
дрѣги такива подобни, а не за безплотно то Божество, коѣто не ѣ видѣлъ ни-
кой, каквѣ ѣ., дали сѣди, дали стои, или се ѣ восклонило.

Ѣр. Вѣщи ми дѣмашъ многѣ чѣдны: но за кою причина дѣла пакъ тѣи
прорѣкъ: Покори люди намъ, и языки подъ ноги наша. Избра намъ достоаніе
свое, добротѣ Іаковлю, иже возлюбѣи (ст. д. ѣ.) тѣи дѣто избра языцы те, и во-
царісе въ нихъ, за кою причина ги покори на добротѣ та Іаковова, сирѣчь,
намъ Ісраилтаномъ, кой то смѣ ѿ Іакова прозвѣнали?

С. Въ томъ псаломъ заради вознесѣніе то Іисусъ Хрѣтово дѣломъ сватымъ
таинство то прорѣкъ о іавлава: понеже дѣла за Божество то, дѣто се вознесе плѣ-
тѣю, после катѣ воскресна изъ мѣртвыхъ единородный Сынъ Божій. Въидѣ Богъ
въ воскликновѣніи Гдѣ во гласѣ трѣвнѣ. [ст. ѣ.] Сирѣчь съ тѣло се Гдѣ воска-
чѣва и слѣзи: перѣвъ оубо кога се вознесе на небо то, а послѣ кога слѣзне ѿ
небо то да сѣди всѣхъ грѣшницы на земля та. За безплотно то Божество не
ѣ речено това: качісе, и слези. Свидѣтели на негово то воскресѣніе, и
на небо то вознесѣніе апѣстоли те са, кой то вѣха негови оученицы, и
кой то прати да наѣчатъ всѣхъ язычницы, кога имъ рече: Шѣд-
ше наѣчите всѣ языки [Мат: кѣ. ст. д.] и понеже вѣха и дни ѿ Ісраилскѣи а
родъ, и въдохъсе ѿ сѣме то Іаковово, и самъ Гдѣ Іисусъ Хрѣтосъ Богъ нашъ из-
бра нихъ ѿ всѣхъ те Ісраилтане въ достоаніе свое. И катѣ видѣ Давидъ съ
оумны те очи стѣгъ Дѣха вывающе, рече къ Богѣ: Безвѣстна и тайна премѣ-
дрости твоея іавилъ ми еси [псалм. ѣ. ст. ѣ.] Дѣла заради безвѣстны те ра-
боты, сирѣчь катѣ ѿ лице апѣстолско, а найвѣчь катѣ ѿ всѣхъ то Ісраилево
ѣщество: понеже видѣше изгнаніе то Ісраилево, и зашто ко истинѣ ще ѿрине
Гдѣ Богъ свой те людѣе, и самъ оный ще задѣржи, кой то кога дойдѣ, избра ги
за непорѣчна та ихъна вѣра. Избра намъ, рече, Богъ достоаніе сѣбѣ двоенаде-
салтица та апѣстолска, и прочіи те, кой то возлюбѣи. Катѣ да бы рѣкълъ некою,
цѣкѣтѣ вдигна, въ когѣ то глѣдаше, чѣ дѣйствѣва онова що ѣска да прѣки:
а прочіи те невѣрны людѣе, катѣ непотрѣбны ѣстави, и расточѣ. А що рече, по-
кори люди намъ, и языки подъ ноги наша, това катѣ се вознесе Гдѣ нашъ Іи-
сусъ Хрѣтосъ ѿ нихъ на небо то, оны излезнаха по всѣхъ а мѣрз, и проповѣда-
ха евангеліе то, и веднага имъ покори Богъ вышній не токму людѣе и колѣна,
и языцы, катѣ що рече прорѣкъ о, но и царѣе, и велмѣжи, и коекоды: и ако по-
грѣшавамъ, и лѣжемъ, погледни, и виждѣ, кой людѣе выѣ ѣвладевате? и кой са
языцы те, дѣто ки са ѿ Бога покоренны? іавно, зашто нигдѣ това не можешъ
да покажешъ. Погледни, и виждѣ апѣстоли те Хрѣтовы, зашто почти (комахай)